
Cemile Toprak
KOYNUMDAKİ İHANET
tilki kitap

tilki
kitap
yayınevi

Koynumdaki İhanet
Cemile Toprak

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
kitap@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Yayın Yönetmeni: Sinan Kocaman
Editör: Hanife Sarıtaş
Son Okuma: Sümeyye Çelik
Sayfa Tasarım: Efe Bozkurt
Kapak Tasarım: Efe Bozkurt

1.Basım, İstanbul, Aralık 2024
ISBN: 978-625-6130-35-7
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öğe, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

KOYNUMDAKİ İHANET

Cemile Toprak

CEMİLE TOPRAK

16 Ekim 1986'da Hatay'da doğdu. İlk, orta ve lise eğitimini Hatay'da tamamladı. Eskişehir'de sosyal hizmet, rehberlik ve psikolojik danışmanlık ile halkla ilişkiler ve tanıtım alanlarında üniversite eğitimi aldı. Sosyoloji ve psikoloji alanında yıllarca derin araştırmalar yaptı.

Bir süre devlet okullarında özel eğitim öğretmeni olarak görev aldı ve bir güzellik merkezinde halkla ilişkiler uzmanı olarak çalıştı. Son sekiz yıldır senaristlik yapmakta, kısa ve uzun metrajlı filmlerin senaryolarını yazmaktadır. Bazı filmlerde ve kliplerde oyunculuk yapmıştır.

Bu kitabı kızım Hilal Asmin Toprak'a armağan ediyorum.

1. BÖLÜM

Sokak lambaları cadde boyunca her yeri aydınlatıyordu. Çisil çisil yağan yağmurda paltosuna sarılmış, nereye gideceğini bilmeden hızlı adımlarla yürüyordu. Gözyaşları, yüzüne vuran yağmur damlalarıyla yere düşüyordu. Sadece soğuğu hissediyor, üşüyordu. Yaşadığı şok, duygularını sarsmıştı. Yüzünde donuk bir ifade vardı ve etrafına korku dolu gözlerle bakıyordu. Bir an dizlerinde bir acı hissetti ve çaresizce kaldırım taşına oturdu. Farkında olmadan saatlerce yürümüştü, titriyordu. Üzerindeki kıyafetler sırılsıklam olmuştu ama umursamıyordu. Tek bir şey düşünüyordu: Bütün bu olanlar ondan nasıl saklanmıştı? Yaşadıkları bir tokat gibi yüzüne vurulmuştu. O an gözlerinin önüne geldikçe ağlıyor, hıçkırıkları etrafa yayılıyordu.

Birden omzunda bir el hissetti. “

Affedersiniz.” sesiyle irkildi. Önce gözyaşlarını sildi, sonra ayağa kalktı. Saçlarını elleriyle düzelterek bitkin bir ses tonuyla “İyiyim.” diyebildi.

“Size yardımcı olmak isterim, izin verin evinize kadar bırakayım. Hâlinizi görmüyor musunuz?”

“Yo, teşekkür ederim.”

"Bakın, sizi bu hâlde bırakamam. İzin verin sizi evinize bırakayım."

Alinda, bu kez ses tonunu ayarlayamamıştı. Yüksek sesle

"Hayır dedim, neden anlamak istemiyorsunuz! Teşekkür ederim." diyerek hızlı adımlarla oradan ayrıldı.

Bitap düşmüştü, farkında olmadan evinden kilometrelerce uzaklaştığını fark etti. Hava karanlıktı, neredeyse sabah olacaktı. Yaşadığı şok, zamanı unutmasına neden olmuştu. Eğer tahmini doğruysa saat gecenin üçüydü.

Elini çantasına attı, saatin kaç olduğunu merak ederken aklına evinin anahtarı geldi. Çantasında alelacele anahtarı ararken birden telefonu çalmaya başladı. Önce önemsemedi. Aslında kimin aradığını merak bile etmiyordu. Oysa telefon ısrarla çalıyordu ve her cevapsız çağrıdan sonra bir mesaj geliyordu. "Bir an önce eve gidip üstümdekilerden kurtulmalıyım." diye düşündü. Israrla çalan telefon ve ardı arkası kesilmeyen mesajlar son bulmuş olmalıydı ki telefon susmuştu.

Yolun karşısında bir taksici gördü, "O da gecenin bu saatinde evindekilerin rızkının peşinde." diye düşünerek yolun karşısına geçti.

Taksiye bindi ve gözyaşlarıyla karışarak yere düşen yağmur damlalarını orada bırakıp evinin yolunu tuttu.

2. BÖLÜM

Sabah olmuştu. Bundan sonra ne yapacağını bir bir düşünmesi gerekiyordu. Mutfağa gidip kendine kahve yaptı. Elinde kahve fincanıyla salona geçerken duvarda asılı büyük aynadaki yansıması dikkatini çekti. Darmadağın bir hâldeydi: yüzü solgundu, gözlerinin altı uykusuzluğun getirdiği yorgunluğun izlerini taşıyordu. Kendini koltuğa bıraktıktan sonra fincanı yanı başındaki sehpaya koydu. Ellerini yanaklarına dayayıp derin düşüncelere daldı:

Bu nasıl olabilirdi? Bunca sene bir başkasına "anne" demişti ama bir yandan da bu kadın ona öz annesi gibi bakmış, büyütmüş, sevgi göstermişti. Onu nasıl suçlayabilirdi ki? Bunca yıldır ona öz annesi gibi davranan bu kadından hiç şüphe duymamış olması gayet normaldi. Öz annesini düşündü fakat zihninde onun profilini bile oluşturamıyordu; hiç görmediği, bilmediği birinin hayalini kafasında canlandıramıyordu.

Kalbi biraz ferahlamıştı, derin bir iç geçirdi. Göz ucuyla sehpaya baktığında kahve fincanını fark etti. Tam uzanıp fincanı eline almıştı ki kapı çaldı. Kapıdaki kişi telaşlı olmalıydı; art arda zile basıyor, bağırıyor, sesi salonda yankılanıyordu:

"Alindaaaaaaa! Alindaaaaa!"

Uykusuzluğun verdiği sersemlikle ayağa kalktı. Aynada saçlarını toplayıp kapıya yöneldi. Dışarıdan gelen ses, çocukluk arkadaşı Asmin'in sesiydi. Kapıyı açtığında Asmin'in nefes nefese olduğunu gördü; arkadaşının bakışları bir güvercini andırır şekilde ürkek ve korku doluydu.

"Alinda neredesin sen? Dünden beri sana ulaşmaya çalışıyorum. Neden telefonlarıma cevap vermiyorsun?"

Sözlerine devam edeceği sırada Alinda onun sözünü kesti ve arkadaşını içeri davet etti. Asmin gözlerini Alinda'dan ayırmıyordu; onun için endişe duyuyor, Alinda'yı önemsiyordu.

"Türk kahvesi içer misin Asmin?"

"Olur ama kahvemi kendim yapacağım, sen şimdi şeker yerine tuz koyarsın maazallah… Sabah sabah acillik olmaya pek niyetim yok."

Asmin kahve yapmak için mutfağa geçti. Onu beklerken Alinda'nın gözü, kitaplıkta duran, içinde bebeklik ve çocukluk fotoğraflarının da olduğu fotoğraf albümüne takıldı. "Belki fotoğraflarda ona dair bir ize rastlarım." diye düşündü.

Çok geçmeden mutfaktan Asmin'in sesi geldi: "Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun? Biliyorum, bu senin hayatının şoku oldu ama umutsuz olmamalısın. Öz annenin izini bulmak için ben de seve seve yanında olacağım."

Alinda dakikalardır albümdeki bebeklik fotoğraflarına bakıyordu; öyle dalmıştı ki Asmin'i duymuyordu bile. Annesi onu terk mi etmişti? Eğer öyleyse daha savunmasız, ufacık bir

bebekken onu bırakıp giden bu kadını bulsa bile nasıl affedecekti? Kalbinde tuhaf bir duygu karmaşası vardı ve sanki sinsi bir hastalık gibi tüm hücrelerine yayılıyordu.

Asmin, elinde kahvesiyle salona girdi. Kısa bir süre Alinda'nın elindeki fotoğraflara çaresiz bakışını izledikten sonra sessizliği bozdu:

"Alinda inan en az ben de senin kadar şoktayım, böyle bir gerçeği senden yıllarca nasıl saklamış olabilirler? Benim de aklım almıyor ama güçlü olmalısın. Mücadeleci, zeki, azimli bir kızsın; öz annene er geç ulaşacaksın, inanıyorum."

Kahvesinden bir yudum alıp fincanını sehpaya bıraktı. Koltuğa iyice yayılarak elini Alinda'nın omzuna koydu. Aklına bir fikir gelmişti:

"Babanla bu durumu konuşmalısın."

"Ona ne söyleyeceğim? 'Annem, sen evliyken bile bile seni sevmiş, yetmemiş, bu yasak ilişkinizin günah meyvesi olarak bir çocuk yapmış da ben böyle mi dünyaya gelmişim?' mi diyeceğim?"

"Hmm… Tamam, şu an böyle düşünüyorsun ama bu soruları sormak senin en doğal hakkın. Aklındaki soruların cevabının babanda saklı olduğundan eminim. Öz annenin izini yalnızca bu şekilde bulabilirsin."

Asmin Alinda'nın ellerinden tuttu:

"Güçlü olmalısın… Şimdi dün cenazede olanları bana anlatır mısın? Unutma ki gerçekler basit detaylarda saklıdır."

Alinda yalnızca "Haklısın." diyebildi. İç dünyası âdeta komaya girmişti. Farkında olmadan elleri titriyordu, yumruklarını sıkıyordu. O sırada masanın üzerindeki telefonu çalmaya başladı. Telefonun ekranında "ilk aşkım" yazıyordu. Asmin göz ucuyla baktığında arayanın Alinda'nın babası olduğunu gördü. Kızların ilk aşkı babalarıdır, o da babasını telefonuna "ilk aşkım" diye kaydetmişti. Alinda ilk başta tepkisizdi ancak sonra öfkesini kontrol edemedi. Telefonu eline aldı, birkaç saniye ekrana baktıktan sonra koltuğun üzerine fırlattı.

Alinda:

"Kahven bittiyse nescafe içelim mi?"

Kahve fincanda olduğu gibi duruyordu. Asmin yalnızca bir yudum içebilmişti.

"Olur, içelim zaten kahveyi oldum olası pek sevemedim."

Alinda hızlı adımlarla mutfağa doğru ilerledi ve birden kahkahalar atmaya başladı. Asmin ne olduğuna anlam veremedi. Ardından mutfaktan gelen ağlama ve cam kırılma sesleriyle telaşla mutfağa koştu. Alinda çıldırmış gibiydi. Eline gelen her şeyi fırlatıp kırarken gözyaşlarında boğulmak istiyordu. Hayatının acı gerçeği, etrafa saçılan cam kırıklarına karışmıştı. Kırılan parçaları farkında olmadan elleriyle sıkmış, avuç içleri kana bulanmıştı. Alinda, feryatlarını bu kez "Hayır, hayır…" diye inleme seslerine bıraktı.

Asmin de ağlıyordu. Alinda'yı bu zamana kadar hep güçlü yönüyle tanımıştı. Arkadaşı olarak bu yönünü içten içe hep kıskanmıştı ama ilk defa onu bu kadar aciz hâlde görüyordu.

Mutfak kapısına geldiğinde Alinda'yı yerde baygın yatarken buldu. Kanlar içindeydi ve vücudunun bazı yerlerine cam parçaları saplanmıştı. Asmin'in eli ayağı titremeye başladı. Bir yandan içinden

"Allah'ım ona güç ver, onu koru." diye içinde dua ederken bir yandan da koşar adımlarla salondaki çantasına yöneldi. Panik hâlindeydi. İçinden telefonu alırken çantası ellerinden kayıp yere düşmüştü ve içindeki her şey yere saçılmıştı.

"Alo, alo! Ambulans! Acil ambulans!"

"Sakin olun hanımefendi, şimdi bize adresi verin."

"Menekşe Sokak, Billur Apartmanı, No:6, Kat: 2." derken sesindeki titreme de artıyordu. "Yalvarırım çabuk gelin!" diyerek telefonu kapattı.

Mutfağa doğru koştu, Yerde yatan Alinda'nın kanayan yaralarına tampon yapıyordu. Dışarıdan siren sesi duyulmaya başladı, ambulans gelmişti. Görevlilerin zili çalmasına fırsat vermeden hızla koşup kapıyı açtı. Görevliler:

"Sedye, sedye getirin!"

İçeriye giren görevliler Alinda'ya ilk müdahaleyi yaparken aralarında "Kan kaybı çok fazla." diye konuşuyorlardı. Asmin, bunu duyunca titreyen vücuduna engel olamadı, sıtma tutmuş gibi titriyordu. Sedyeye koyulan Alinda'nın gözleri kapalıydı; solgun yüzü, dağılmış ve kana bulanmış saçlarıyla ambulansa taşındı.

Asmin alelacele çantasını ve paltosunu aldı, kapıyı kilitleyip ambulansa, Alinda'nın yanına bindi; ağlıyordu. Çocukluk yılları gelmişti aklına: Alinda'nın ağabeyleri çok zalimdi; ona şiddet uyguluyor, babaları eve geldiğindeyse iyi davranıyorlardı. Zavallı kız, babası üzülmesin diye ona hiçbir şey söylemiyordu. Babası ne zaman yurt dışına gitse hayatı altüst oluyordu. Ağabeyleri onu evden kovuyorlardı, o da güvendiği arkadaşlarına sığınıyordu; hem okuyor hem çalışıyordu.

Asmin, "Evet, evet. Bunların hiçbiri tesadüf olamaz. O hâlde Alinda'nın üvey olduğunu biliyorlardı. Ne yapmalıyım, ne yapmalıyım?" diye düşünürken ambulans durdu, hastaneye varmışlardı. Dışarıdan görevlilerin sesi geliyordu:

"Yolu açın, yolun açın!"

Alinda sadece nefes alıyordu. Ambulansta yapılan ilk müdahale ile kanaması bir nebze durdurulmuştu. Sedye ile indirilirken Asmin'in telefonu çaldı:

"Alo, anne."

"Kızım neredesin? Alinda'ya ulaşabildin mi?"

"Hımm… Şu an hastanedeyiz, o iyi değil."

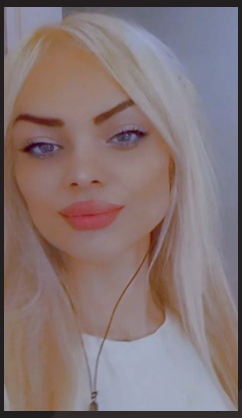
"Hemen geliyorum kızım."

"Anne, ailesine haber verecek misin?"

"Tabii. Kızları bu hâldeyken onun yanında olmaları gerek, öyle değil mi kızım? Haydi, ben kapatıyorum, gelince görüşürüz."

"Görüşürüz anne."

Alinda'yı hızla yoğun bakıma aldılar. Asmin koridorda gözyaşları içinde beklemeye başladı.

Hayat, bazen en yakınlarımızın gizlediği sırlarla yüzleşmemizi gerektirir. Alinda, geçmişinin kapılarını aralamak ve kendini yeniden inşa etmek için acılarla dolu bir yolculuğa çıkıyor. Aşkın, ihanetin, aile bağlarının ve hayatta kalma mücadelesinin iç içe geçtiği bu hikâyede, Alinda'nın yaşadığı her an, kalbinize dokunacak.

Kendi ayakları üzerinde durmaya çalışırken geçmişin gölgesinde kaybolmuş gerçeklerle yüzleşen bir kadının çarpıcı hikâyesine tanık olmaya hazır mısınız? "Koynumdaki İhanet", okurlarını duygusal bir fırtınanın tam ortasına sürüklüyor. Gizemlerle dolu hikâyesiyle, okura sevginin ve direnişin anlamını sorgulatıyor.

Geçmişin sırları ve bugünün gerçekleri arasında bir yolculuğa hazır olun. **Kimin ihaneti en derin yarayı bırakır?**

9 786256 130357